Έκτρωση: Δικαιώματα και σφάλματα των γυναικών (Frederica Matthews Green)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 18 Ιανουαρίου, 2006

Το παρόν άρθρο κρίναμε πως έχει μια ιδιαίτερη αξία διότι η αρθρογράφος εκτός του ότι είναι γυναίκα, ήταν στο παρελθόν υπέρ του 'δικαιώματος' της έκτρωσης.

Η ιστοσελίδα δε απ' όπου αντλήσαμε το συγκεκριμένο άρθρο είναι δημιουργία μια ομάδος γυναικών όπου είχαν κάνει εκτρώσεις στο παρελθόν. Πάλεψαν δε για το 'δικαίωμα' σε ελεύθερες και δωρεάν εκτρώσεις. Μετά από πολλά χρόνια η άποψή τους άλλαξε... ('**Δεν λυπόμαστε που λυπόμαστε!**')

Αν πραγματικά θέλουμε να υποστηρίξουμε τα δικαιώματα των γυναικών, είμαστε υποχρεωμένοι να πούμε την αλήθεια για την έκτρωση και να δουλέψουμε με στόχο να σταματήσει να εφαρμόζεται. Πριν από πολλά χρόνια είχα άλλη άποψη. Στο κολέγιο συνηγορούσα για την κατάργηση των νόμων περιορισμών των εκτρώσεων και υποστήριζα τις φίλες μου που πήγαιναν σε άλλη Πολιτεία να κάνουν έκτρωση. Όταν πρωτοεμφανίστηκε το κίνημα του φεμινισμού οι γυναίκες αντιμετώπιζαν φοβερά εμπόδια. Μια τυπική γυναίκα την θεωρούσαν τότε απλώς ως μια ελκυστική ύπαρξη, χωρίς όμως μυαλό. Οπωσδήποτε ανίκανη να διευθύνει μια επιχείρηση, κάποια που ίσως δεν θα έπρεπε να έχει ούτε δικαίωμα ψήφου.
Αλλά τα εμπόδια δεν ήταν μόνο πολιτικά. Νιώθαμε από τη φύση μας ευάλωτες, καθώς οι στατιστικές βιασμών έδειχναν άνοδο και το γυναικείο σώμα γινόταν αντικείμενο διαφημίσεων ή διασκεδάσεων. Η υποτίμηση που έδειχνε ο κόσμος προς τις ικανότητές μας συνδυαζόταν με βάρβαρες διαθέσεις προς τα σώματα μας, τα οποία κινδύνευαν εξωτερικά με βίαιη μεταχείριση, εσωτερικά δε τα απειλούσε η ξένη εισβολή. Γιατί μια εγκυμοσύνη που δεν την είχαμε προγραμματίσει τη θεωρούσαμε σαν εισβολέα, σαν ένα εχθρό αποφασισμένο να ιδρύσει αποικία μέσα στο σώμα κάποιου άλλου και να καταστρέψει τα σχέδιά του. Θεωρούσαμε ως πρώτιστο δικαίωμα τού καθενός να κρατά το σώμα του ασφαλές, αποκλειστικά δικό του και υγιές. Χωρίς αυτό, όλα τα άλλα δικαιώματα ήταν χωρίς σημασία.
Πιστεύω ακόμα ακράδαντα ότι οι γυναίκες έχουν το δικαίωμα να προστατεύουν το σώμα τους. Γι αυτό τώρα αντιτίθεμαι στην έκτρωση. Το δικαίωμα μιας γυναίκας αρχίζει από τη στιγμή που το σώμα της αρχίζει να υπάρχει. Είναι δικό της και πρέπει

να προστατεύεται, χωρίς να έχει σημασία που ζει, ακόμα και στη μήτρα τής μητέρας της. Το ίδιο ισχύει και για τον αδελφό της που είναι αγόρι.
Για χρόνια υιοθέτησα την άποψη ότι το αγέννητο παιδί ήταν μόνο μια μάζα από ιστούς. Όταν συμπτωματικά έμαθα τα σχετικά με μια έκτρωση σε περίπτωση προχωρημένης εγκυμοσύνης, τρόμαξα από την περιγραφή τής σύριγγας που το στόμιό της χοροπηδούσε μέσα στην κοιλιά τής μητέρας, καθώς το παιδί της περνούσε τις οδύνες τού θανάτου. Έμαθα ακόμα ότι οι εκτρώσεις σε πρώιμα σταδία εγκυμοσύνης δεν είναι πιο ευγενικές. Το παιδί τεμαχίζεται κομμάτι κομμάτι και απορροφάται μέσω ενός αυλού σε μια σακούλα γεμάτη αίμα. Το χειρότερο απ όλα, έμαθα ότι το 1981 ο γιατρός William Cates των Centers for Disease Control έκανε την εκτίμηση ότι 400 -500 φορές το χρόνο βγαίνουν ζωντανά παιδιά μετά από εκτρώσεις σε προχωρημένα σταδία εγκυμοσύνης, τα οποία θανατώνονται με στραγγαλισμό, πνιγμό, ή απλώς αφήνονται μέσα σ ένα δοχείο σε ένα σκοτεινό θάλαμο μέχρι να σταματήσει οριστικά το κλαψούρισμά τους.
Δεν μπόρεσα να αρνηθώ ότι είχα μπροστά μου μια αποτρόπαιη πράξη βίας. Ακόμα κι αν υπήρχε η παραμικρή αμφιβολία ότι το αγέννητο ήταν ένα πρόσωπο, αν είχα δει κάποιον να κάνει το ίδιο πράγμα σ ένα γατάκι, θα είχα νιώσει φρίκη. Ο φεμινισμός που οραματιζόταν μια νέα δίκαιη κοινωνία είχε υιοθετήσει μια πράξη τόσο κατάφορα άδικη!
Στους Αδελφούς Καραμαζώφ, κάποιος ρωτήθηκε αν θα ήταν διατεθειμένος να γίνει ο αρχιτέκτονας ενός καινούργιου κόσμου, στον οποίον όλοι οι άνθρωποι θα ήταν ευτυχισμένοι και ειρηνικοί, με την αναγκαία και αναπόφευκτη προϋπόθεση να βασανιστεί μέχρι θανάτου ένα και μόνο μικροσκοπικό πλάσμα - ένα μωρό... επί παραδείγματι -, και να θεμελιωθεί το οικοδόμημα εκείνο επάνω στα δάκρυά του, που δεν θα απολάμβαναν την απόδοση δικαιοσύνης. Όμως δεν κρύβεται μόνο ένας θάνατος κάτω από αυτό το οικοδόμημα τού σύγχρονου κόσμου, αλλά δεκάδες εκατομμυρίων, και προστίθενται χιλιάδες ακόμα κάθε μέρα. Η δικαιοσύνη δεν είναι δυνατόν να οικοδομηθεί πάνω σ ένα τέτοιο αιματοβαμμένο θεμέλιο.
Έχουν οι γυναίκες ωφεληθεί από τη νομιμοποίηση των εκτρώσεων; Κάποιος έχει ωφεληθεί, όχι όμως η γυναίκα, που καταφεύγει στην έκτρωση. Η βιομηχανία εκτρώσεων έχει κέρδη περίπου 500 εκατομμύρια δολάρια το χρόνο, και η πώληση των μελών των αγέννητων παιδιών μπορεί να ανεβάσει το ποσό αυτό σε δισεκατομμύρια. Η μέση γυναίκα όμως δεν κερδίζει, αλλά χάνει όταν κάνει έκτρωση. Χάνει πρώτα τις εκατοντάδες δολάρια που πρέπει να πληρώσει για την επέμβαση. Δεύτερον, πρέπει να περάσει μέσα από μια εξευτελιστική διαδικασία, να υποστεί μια εισβολή στο εσωτερικό της χειρότερη από βιασμό, καθώς η μήτρα της εκκενώνεται από κάθε απομεινάρι ζωής με αναρροφητική αντλία, κατά τρόπο βίαιο και αφύσικο. Μερικές γυναίκες θα τις κυνηγάει ο ήχος αυτής τής αντλίας για όλη τους τη ζωή.
Τρίτον, μπορεί να χάσει την υγεία της. Στο σώμα τής γυναίκας υπάρχει μια οικολογία με λεπτές ισορροπίες, που δεν ανέχεται να διαταράσσονται οι φυσικές διεργασίες της υγείας της με μηχανικές επεμβάσεις. Εκτός από τις περιπτώσεις γυναικών που παθαίνουν διάτρηση μήτρας ή πεθαίνουν πάνω στο χειρουργικό

τραπέζι των εκτρώσεων, υπάρχουν κι άλλες πιο κρυφές βλάβες. Η είσοδος τής μήτρας, ο αυχένας της, είναι κατασκευασμένος ώστε να διαστέλλεται σταδιακά κατά τη διάρκεια μερικών ημερών προς το τέλος τής εγκυμοσύνης. Στην έκτρωση όμως ο αυχένας τραβιέται βίαια για να ανοίξει σε μερικά λεπτά. Οι ευαίσθητες μυϊκές ίνες μπορεί να βλαφτούν έτσι ώστε να προκαλούνται αποβολές, βλάβη που μπορεί να γίνει αντιληπτή πολύ αργά, όταν μια εγκυμοσύνη αργότερα θα είναι επιθυμητή.
Αλλά ενώ ο αυχένας μπορεί να ανοιχθεί, η μήτρα δεν έχει κατασκευαστεί για να εκκενώνεται με αντλία κενού. Μικροτραυματισμοί και αμυχές αφήνουν ουλές οι οποίες μπορεί να οδηγήσουν σε ενδομητρίτιδα. Όταν οι ουλές αυτές είναι κοντά στις εξόδους των σαλπίγγων (ωαγωγών), τα ανοίγματα μπορεί να παραμορφωθούν. Έτσι, ενώ τα μικρά σπερματοζωάρια μπορούν να εισχωρήσουν μέσα στις σάλπιγγες από πολύ μικρά ανοίγματα και το ωάριο να γονιμοποιηθεί, το γονιμοποιημένο ωάριο, μερικές εκατοντάδες φορές μεγαλύτερο από το σπερματοζωάριο, δεν μπορεί να περάσει στη μήτρα από τα ίδια μικρά ανοίγματα. Προσφύεται λοιπόν στη σάλπιγγα και αρχίζει να αναπτύσσεται εκεί μέσα έως ότου το μέγεθος τού παιδιού φτάσει στο όριο αντοχής της. Αν η κατάσταση αυτή (εξωμήτρια κύηση) δεν διαγνωσθεί εγκαίρως, η σάλπιγγα ρήγνυται, το παιδί πεθαίνει και η μητέρα διατρέχει θανάσιμο κίνδυνο. Όταν διαβάζει κανείς ότι ο ρυθμός εμφανίσεως εξωμήτριων κυήσεων στην Αμερική αυξήθηκε κατά 500% μεταξύ των ετών 1970 και 1987, πρέπει προφανώς να αναζητήσει την αιτία στη σημαντικότερη διαταραχή στην υγιεινή της αναπαραγωγικής λειτουργίας των γυναικών κατά την περίοδο αυτή (δηλαδή στις εκτρώσεις). Και όμως ο πολλαπλασιασμός των βλαβών που σχετίζονται με εξωμήτριες κυήσεις προβάλλεται σαν απόδειξη του ότι η εγκυμοσύνη είναι πιο επικίνδυνη από την έκτρωση!
Σε άλλες περιπτώσεις, οι ουλές στις εξόδους των σαλπίγγων μπορεί να προκαλέσουν ολοκληρωτική βλάβη. Σε αυτές τις περιπτώσεις, το σπερματοζωάριο δεν μπορεί να συναντήσει το ωάριο και η γυναίκα παθαίνει οριστική στείρωση. Ήθελε ίσως να κάνει έκτρωση σε μία της μόνο εγκυμοσύνη, αλλά η έκτρωση αυτή κάλυψε μια και καλή όλες τις πιθανές εγκυμοσύνες σ' όλη την υπόλοιπη ζωή της.
Και ερχόμαστε στην πιο συντριπτική απώλεια για τη γυναίκα, την απώλεια του ίδιου του παιδιού της. Η ρητορεία γύρω από την έκτρωση περιγράφει το αγέννητο παιδί σαν παράσιτο, σαν έναν όγκο, σαν μια μάζα από ιστούς. Στην πραγματικότητα είναι το παιδί της. Τόσο όμοιο μ' αυτήν, όσο και οποιοδήποτε άλλο παιδί που θα ήθελε να αποκτήσει στο μέλλον. Θα έχει κάτι από την εμφανισή της, τα ταλέντα της, θα είναι ένας κλάδος τού οικογενειακού της δέντρου.
Με την έκτρωση, προσφέρει το παιδί της θυσία στο δικαίωμά της να συνεχίσει το είδος τής ζωής που κάνει, μια θυσία που θα καταστήσει όλη την υπόλοιπη ζωή της στοιχειωμένη.
Και αυτό γιατί η τελευταία (απώλεια) είναι αυτή η απώλεια τής ειρήνης τού λογικού της. Πολλές γυναίκες θλίβονται βαθιά και σιωπηλά μετά την έκτρωση. Η θλίψη τους αγνοείται από την κοινωνία που νομίζει ότι νιώθουν ευγνωμοσύνη για την ελευθερία

που έχουν να κάνουν έκτρωση. Μερικές υποφέρουν από κατάθλιψη, από εφιάλτες, από σκέψεις αυτοκτονίας. Άλλες ξυπνούν τη νύχτα νομίζοντας ότι ακούν ένα μωρό να κλαίει. Ένας άνδρας που είδε τη σύζυγό του να αποδιοργανώνεται πλήρως μετά από μια έκτρωση απόρησε: Τι είδους συναλλαγή είναι αυτή; Κερδίζεις τον έλεγχο του σώματος σου, χάνεις τον έλεγχο του μυαλού σου! Πάντως, το παιδί που χάθηκε στην έκτρωση δεν πρόκειται να ξυπνάει τη μάνα του τη νύχτα. Αυτό η γυναίκα το κέρδισε, τουλάχιστον προς το παρόν...

Για όλες αυτές τις απώλειες οι γυναίκες δεν κερδίζουν τίποτε άλλο εκτός από το δικαίωμά τους να κινούνται χωρίς δεσμεύσεις στο χώρο τους. Η έκτρωση δε θεραπεύει καμιά αρρώστια, σε καμιά γυναίκα δεν προσφέρει πρόοδο. Το μόνο που κάνει είναι να προσαρμόσει τη γυναίκα δια τού χειρουργείου σ ένα πολιτισμό που θεωρεί την εγκυμοσύνη και την ανατροφή παιδιών ως φορτίο δυσβάστακτο. Εάν υποθέσουμε ότι οι γυναίκες αποτελούν μια καταπιεσμένη κοινωνική ομάδα, θα είναι η μόνη τέτοια ομάδα που καταφεύγει στο χειρουργείο για να επιτύχει την ισότητα. Στην ελληνική μυθολογία, ο Προκρούστης ήταν ένας οικοδεσπότης που προσέφερε φιλοξενία. Αν δεν είχες το κατάλληλο μέγεθος για το κρεβάτι του, ή θα σε τραβούσε ή θα σ έκοβε για να σε προσαρμόσει σ αυτό. Η χειρουργική τράπεζα της έκτρωσης είναι η προκρούστεια κλίνη του σύγχρονου φεμινισμού, την οποία, με ακατανόητη διαστροφή, τα θύματα της την διεκδικούν διαδηλώνοντας στους δρόμους.

Οι αρχικές τάσεις τού φεμινισμού είδαν αυτή την υπόθεση πιο καθαρά. Η Susan B. Anthony ονόμασε αυτή την πράξη φόνο παιδιού κι έκανε έκκληση για πρόληψη, όχι απλώς τιμωρία... αυτής της φοβερής πράξης. Οι φεμινίστριες του19ου αιώνος ομόφωνα καταδίκαζαν την έκτρωση. Η Elisabeth Cady Stanton την κατέτασσε στην παιδοκτονία, και διακήρυττε ότι και αν ακόμη καταντούσαμε να θεωρούμε τις γυναίκες σαν περιουσιακά στοιχεία, αυτό δεν θα ήταν χειρότερο για τις γυναίκες από το να φέρονται προς τα παιδιά τους σαν να ήταν ιδιοκτησία τους. Η συνάδελφός τους Matie Brinklerhoff παρομοίαζε την έκτρωση σαν κάποιον που καταφεύγει στη ληστεία μόλις νιώσει πείνα..

Το ερώτημα παραμένει: θέλουν οι γυναίκες την έκτρωση; Όχι βέβαια όπως θα ήθελαν μια Porsche ή ένα παγωτό χωνάκι. Όπως ένα ζώο που έχει πιαστεί σε παγίδα προσπαθεί να ελευθερωθεί κόβοντας το πόδι του με τα δόντια, έτσι και η γυναίκα που αναζητά την έκτρωση προσπαθεί να διαφύγει από μια δύσκολη κατάσταση σε μια πράξη βίας και αυτοκαταστροφής. Η έκτρωση δεν είναι σημάδι ελευθερίας των γυναικών, είναι σημάδι απελπισίας.

Πώς προέκυψε αυτή η απελπισία; Δύο τάσεις τού μοντέρνου φεμινισμού, υιοθετημένες από μια παλαιότερα καθιερωμένη δομή γνωρισμάτων ανδρικής ισχύος, συνδυάστηκαν έτσι ώστε να καταστεί η έκτρωση αναγκαία. Ο φεμινισμός, όπως επεκράτησε τελευταία, επεδίωξε κυρίως να ανοίξει για τις γυναίκες τις πόρτες τής επαγγελματικής και δημόσιας ζωής και επιπλέον, υποστήριξε με πάθος τη σεξουαλική τους ελευθερία. Εν τούτοις, αν και η δημόσια ζωή δυσχεραίνεται από την ευθύνη για τα παιδιά, ενώ εξ άλλου η ανεύθυνη σεξουαλική δραστηριότητα είναι ο πιο αποτελεσματικός τρόπος να προκύψουν ανεπιθύμητες εγκυμοσύνες. Αυτό το

δίλημμα (η ταυτόχρονη υιοθέτηση ενός τρόπου ζωής που παράγει παιδιά και ενός άλλου για τον οποίο τα παιδιά είναι εμπόδια) βρίσκει τη λύση του στο τραπέζι των εκτρώσεων.
Εάν θέλουμε πράγματι μια κοινωνία που να υποστηρίζει και να σέβεται τις γυναίκες, πρέπει να ξεκινήσουμε από τον περιορισμό των μη προγραμματισμένων εγκυμοσυνών. Τα αντισυλληπτικά αποτυγχάνουν. Οι μισές απ όσες γυναίκες έκαναν έκτρωση παραδέχθηκαν ότι χρησιμοποιούσαν αντισυλληπτικά. Έτσι, για να περιοριστούν οι ανεπιθύμητες εγκυμοσύνες πρέπει να επιστρέψουμε στη σεξουαλική υπευθυνότητα. Αυτό σημαίνει είτε να αποφεύγει κανείς τη σεξουαλική δραστηριότητα, όταν η γέννηση ενός παιδιού δεν είναι επιθυμητή, είτε να είναι έτοιμος να αναλάβει τις ευθύνες του για τις ζωές που θα συλληφθούν έστω και παρά τη θέλησή του. Να αποφασίσει π.χ. να διαθέσει το παιδί προς υιοθεσία, να προχωρήσει προς το γάμο, ή να εξασφαλίσει την πιστή και συνεπή οικονομική στήριξη τού παιδιού και από τον άλλο συνυπεύθυνο. Η χρήση αντισυλληπτικών δεν μπορεί να αντικαταστήσει την υπευθυνότητα, όπως η χρήση ζωνών ασφαλείας στα αυτοκίνητα δεν δίνει το δικαίωμα σε κανένα να τρέχει ανεξέλεγκτα με όση ταχύτητα θέλει. Δεν ευθύνεται το παιδί για τη σύλληψή του. Είναι απάνθρωπη αδικία να διεκδικούμε το δικαίωμα να το κομματιάζουμε προκειμένου να συνεχίσουμε τη σεξουαλική μας δραστηριότητα χωρίς κανένα φραγμό.
Δεύτερον, πρέπει να πάψουμε να θεωρούμε τη συνέχιση μιας εγκυμοσύνης και το μεγάλωμα παιδιών ως βάρος επαχθές. Οι περισσότεροι συμφωνούν ότι οι γυναίκες πρέπει να παίξουν ένα ρόλο στη δημόσια ζωή τής κοινωνίας μας. Τα ταλέντα τους και οι ικανότητές τους είναι εξ ίσου πολύτιμες με αυτές των ανδρών και δεν υπάρχει λόγος να τους απαγορεύσουμε να μπουν στον επαγγελματικό στίβο. Αλλά όσα χρόνια το παιδί είναι μικρό, μητέρα και παιδί προτιμούν να είναι μαζί. Εάν οι γυναίκες έχουν τη δυνατότητα να διακόψουν προσωρινά στο μέσον την καριέρα τους, πρέπει να έχουν, όπως είπαμε και παραπάνω, πιστούς και υπεύθυνους άντρες να τις στηρίζουν. Και στους δύο γονείς μπορεί να παραχωρηθεί το δικαίωμα ενός ελαστικού ωραρίου στους τόπους εργασίας. Γονείς που έχουν παιδιά στο σχολείο πρέπει να μπορούν να προσαρμόζουν το ωράριό τους λαμβάνοντας υπ' όψιν το σχολικό ωράριο. Μπορούν ακόμα να εξοικονομηθούν τα έξοδα γραφείου για τις επιχειρήσεις, μετακινήσεων στους τόπους εργασίας και αμοιβής του προσωπικού που θα φυλάει τα παιδιά, αν δοθεί η ευκαιρία στους γονείς να παρέχουν την εργασία τους από το σπίτι, όπου αυτό είναι δυνατόν. Πρέπει επίσης οι γυναίκες να γίνονται δεκτές πίσω στη δουλειά, όταν αποφασίσουν να επιστρέψουν, τα δε χρόνια που έμειναν στο σπίτι τους να υπολογίζονται ως χρόνος χρήσιμης μαθητείας στο μάνατζμεντ, στην εκπαίδευση και στην ικανότητα διαπραγματεύσεων.

Τα δικαιώματα των γυναικών δεν έρχονται σε σύγκρουση με αυτά των παιδιών τους. Η εμφάνιση μιας τέτοιας σύγκρουσης είναι δείγμα ότι κάτι πάει στραβά στην κοινωνία. Όταν οι γυναίκες επιτύχουν το σεβασμό της σεξουαλικής λειτουργίας και την επαγγελματική ευελιξία που χρειάζονται δεν θα καταφεύγουν πια, σαν σ' ένα

υποκατάστατο, στην αιματηρή αδικία της έκτρωσης.

(Πηγή: *ΑΓΑΖΗΛΟΣ* **ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΤΑ ΕΙΔΩΛΩΝ ΚΑΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ)**